

MIRANDA BEVERLY-WHITTEMORE

Vacanță în paradis

Traducere din limba engleză și note

GABRIELA TĂNASE

LITERA®
București
2019

Februarie

Capitolul 1 Colega de cameră

Înainte de a nu mă putea suferi și înainte de a ajunge să mă iubescă, Genevra Katherine Winslow habar n-avea că exist. Sigur că exagerez; începând cu luna februarie, toți studenții erau cazați, timp de șase luni, în camere mici și claustrofobe ca niște cutii de pantofi, astfel că ea nu-mi putea ignora defel prezența (fie și numai pentru că tușeam de fiecare dată când își aprindea o țigară marca Kool în patul de deasupra mea). Totuși, până în ziua în care Ev m-a invitat să mă însoțesc la Winloch, mă obișnuisem cu ideea că eram ceva asemenea unui fotoliu hidos tapițat – de care se împiedica mereu, folosit numai când era absolut necesar, o mobilă pe care n-ar fi ales-o singură nici în ruptul capului.

Iarna aceea era mai friguroasă decât aş fi crezut că va fi vreodată, chiar dacă o colegă din Minnesota, care seudea într-o altă cameră, afirma că „nu i se parea cine știe ce“. Dar, în Oregon, de unde veneam eu, zăpada era văzută ca un dar, o pulbere frumoasă, albă, așternută peste tot doar timp de două zile, după luni la rând de cer cenușiu și ploi. Acum, vântul aprig mătura Hudsonul, bătând dinspre oraș, și era atât de mușcător, încât simțeam cum îmi îngheăță măduva în oase. În fiecare dimineată, mă făceam covrig sub pilotă, întrebându-mă cum voi reuși să ajung, la ora 9, la cursul de latină. Din nori cădeau fără oprire fulgi mari și albi, și Ev dormea dusă.

Respect p Asta până în ziua în care temperatura a coborât sub șaptesprezece grade. În dimineață aceea, urmărea printre genele ei lungi cum îmi trăgeam galoșii cumpărăți de mama la mâna a doua și, fără să spună un cuvânt, a sărit jos din pat, a deschis partea ei de dulap și mi-a aruncat la picioare o pereche de ghete îmblănite scumpe, L.L. Bean.

- Pune-le pe astea! mi-a zis pe un ton autoritar, fătându-se prin fața mea în cămășuță de noapte din mătase.

Cum aș fi putut să-i refuz oferta generoasă? Pipăiam pielea ghetelor – era la fel de moale cum arăta.

- Să nu cumva să mă refuz! Și s-a cățărat înapoi în pat. Doar nu-ți închipui că-mi voi pune aşa ceva în picioare!

Inspirată de acest gest de generozitate și gândindu-mă că ghetele trebuiau încercate oricum (puse la treabă, mai bine zis terorizate de o țarancă zdravănă ca mine – sigur că Ev putea oricând să se răzgândească și să mă lase fără ele), mi le-am trăs și, cu multă voință, mi-am târât pe ușă afară trupul încrucișat. Traversam campusul, înfruntând ploaia, lapovița și zăpada rece, aterizând greoi drept în mijlocul nămeților care îmi apăreau în față. Întorceam din când în când capul spre fereastra noastră, unde o puteam zări pe Ev fumând, și mulțumeam zeilor că nu se uita spre mine.

Ev purta, de obicei, un palton bej din păr de cămilă, bea absint în cluburile underground din Manhattan și chiar dansase o dată goală deasupra marii porți de la intrarea în campus, după ce făcuse un pariu. Își petrecuse adolescența prin tot felul de școli cu internat și centre de reabilitare. Amicele ei, rujate excesiv, aduceau un suflu proaspăt în dormitorul nostru sufocant, de cămin studențesc, parcă cu promisiunea că vom avea parte de niște lucruri mai bune în viitor. Deși pe atunci singurul mod în care socializam era câte o mică petrecere improvizată, pe etaj, după care mă încovoiam deasupra romanului *Jane Eyre*. Pot spune că treceau mai multe săptămâni până când o vedeam din nou pe Ev. În rarele ocazii, când vremea rea îi strica planurile, îmi dădea sfaturi din lumea în care se învârtea ea, ca de exemplu: 1) să bei numai tărie la petreceri, fiindcă nu îngrașă (deși

rostea cuvântul strâmbând din buze, continua să-o facă) și 2) închide ochii, dacă vei ajunge vreodată să faci cuiva sex oral.

- Să nu crezi că te vei împrieteni vreodată la cataramă cu colega ta de cameră, îmi spusese maică-mea pe tonul ei abrupt, rezervat doar discuțiilor cu mine, chiar înainte de a-mi lua zborul spre est.

În acel august, în timp ce mă uitam cum tipul de la siguranță aeroportuară îmi scotocea prin budigăii din valiză, iar mama gesticula că o apucată, în semn de rămas-bun, am trecut comentariul ei pe lista insultelor. Eram foarte conștientă că părintilor mei nu le-ar fi păsat deloc dacă ratam colegiul și mă întorceam acasă, să curăț hainele altor oameni pentru tot restul vieții; era soarta ce-mi fusese hărăzită de el – sau, mai bine zis, de tatăl meu – cu numai șase ani în urmă. Totuși, la începutul lui februarie, am înțeles ce dorise să-mi spună, de fapt, mama; că bursierele ca mine nu trebuiau să se amâgească închipuindu-și că, dacă împărțeau dormitorul cu odrasla unei familii americane renumite, vor ajunge și ele la fel, pentru că asta le-ar ațăța apetituri insațibile.

Se apropia sfârșitul anului universitar și, de acum, eram sigură că atât eu, cât și Ev ne cunoșteam bine rolurile; mă tolera, în timp ce eu prețin de că disprențuiesc profund tot ce reprezenta ea. Astfel că am fost de-a dreptul șocată, în acea primă săptămână din februarie, când am primit un plic ivoriu în cutia poștală a campusului, cu numele meu scris elegant pe el cu un tuș negru, gros. În interior, am găsit o invitație la receptia organizată de președinta Consiliului de administrație al colegiului în onoarea celei de-a optșaptezece zile de naștere a lui Ev, care urma să aibă loc la Muzeul de artă al campusului, la sfârșitul lunii. Pasămite, Genevra Katherine Winslow urma să doneze, cu acea ocazie, un tablou de Degas.

Un eventual martor care ar fi văzut cum îndesam plicul în buzunarul hanoracului și-ar fi spus că biata și umila de Mabel Dagmar se simțea stânjenită să participe la acel spectacol decadent, dar era exact invers – doream să prelungesc cât mai mult cu putință acea senzație plăcută, stârnită de invitație, până când descopeream fie că fusese o greșală, fie că în toate cutiile poștale fusese aruncat un plic asemănător. Hârtia gălbuiie, plăcută la atingere, mi-a încălzit mâna

întreaga zi. Când m-am întors în cameră, am proptit plicul la vedere pe biroul meu, unde Ev își ținea scrumiera, sub singura fotografie pe care o afișase în încăpere, un grup de vreo șaizeci de oameni - tineri și bătrâni, toți aproape la fel de blonzi și de frumoși ca Ev, îmbrăcați complet în alb - în fața unei case grandioase de vacanță. Îmbrăcământea albă a membrilor familiei Winslow era obișnuită, dar nu genul de casual pe care îl etala familia mea (tricouri imprimate Disneyland, burți, doze de Heineken). Rudele lui Ev arătau bronzate, zvelte și zâmbitoare. Cămăși cu guler, rochii apretate, bine călcate, șosete croșetate, purtate de fetițe cu părul împletit în codițe. Îi eram recunoscătoare că agățase fotografia deasupra biroului meu, puteam s-o studiez pe îndelete și s-o admir.

Abia peste trei zile a observat plicul. Fuma sus, pe patul ei - umplând camera de fum acrișor, în timp ce eu, aplecată peste calculele mele, foloseam de zor inhalatorul ca să pot respira -, când a scos un fel de mărâit nemulțumit, a sărit din pat și a ridicat plicul.

- Doar n-ai de gând să vii? m-a întrebat, agitându-l prin aer.

Părea îngrozită la gândul că puteam s-o fac, buzele ei ca două petale de trandafir schimonosindu-se într-o încercare zadarnică de a o urăti - pentru că, de fapt, chiar și disprețuitoare și cu părul în neorândială, Ev era o priveliște memorabilă.

- Mă găndeam că trebuie, i-am răspuns timorată, fără să las să se vadă că eram extaziată și, în același timp, îngrijorată neștiind ce o să port la un astfel de eveniment, unde mai pui cum aş putea să-mi fac o coafură cât de cât atrăgătoare din părul meu moale.

Plicul a zburat înapoi pe biroul meu, aruncat de degetele ei lungi.

- Va fi oribil. Mami și tati s-au supărat pe mine fiindcă n-am făcut donația Metropolitanului și, prin urmare, nu m-au lăsat să-mi invit prietenii, desigur.

- Desigur!

Am încercat să nu mă arăt jignită.

- N-am vrut să spun asta, a dat ea imediat înapoi și s-a tolănit pe scaunul meu, cu fața ca de porțelan îndreptată spre tavan, încrețindu-și fruntea la o crăpătură în tencuiulă.

- Păi, nu m-ai invitat chiar tu? am îndrăznit s-o întreb.

- Nu, a chicotit ea, de parcă făcusem o greșelă adorabilă. Mami obișnuiește să-mi invite toate colegele de cameră. Se presupune că e un gest... democratic din partea ei. A remarcat expresia mea și s-a grăbit să adauge: Nu vreau să mă duc; aşa că n-ai motiv să faci nici tu.

S-a întins după peria ei de păr Mason Pearson și a început să și-o treacă peste scalp. Perii de mistreț scoteau un sunet plin, adânc, în timp ce își pieptăna pletele aurii lucioase.

- Atunci nu vin! am promis, dar vocea îmi trăda dezamăgirea.

M-am întors la exercițiile mele de matematică. Era mai bine să nu mă duc - m-aș fi pus singură într-o situație stânjenitoare. Însă Ev se uita la mine, se holba - parcă mă sfredela - până când n-am mai putut îndura.

- Ce-i? am întrebat-o puțin iritată (dar nu prea mult; cu greu aș fi putut-o blama că nu-mi dorea prezența la un eveniment atât de elegant).

- Tu știi ceva despre artă, nu-i aşa? m-a întrebat, iar blândețea subită din tonul ei mi-a atras imediat atenția. Vrei să-ți iei diploma în istoria artei, nu?

Eram surprinsă. Nu știam că Ev avea habar de ceea ce mă interesa pe mine. Și cu toate că, în realitate, renunțasem la ideea asta - prea multe ore de studiu în biblioteci întunecoase, nici n-aveam o memorie prea bună și mă și îndrăgostisem de autori precum Shakespeare și Milton -, mi-am dat seama că interesul meu față de artă putea fi biletul meu de intrare.

- Așa cred.

Ev radia, zâmbetul ei fiind ca o rază de lumină printre norii de furtună.

- Deci, va trebui să-ți facem o rochie, a zis ea bătând din palme. Îți stă bine în albastru.

Văsăzică, remarcase asta.

Capitolul 2 Petrecerea

Trei săptămâni mai târziu, mă aflam în holul mare din sticlă al muzeului de artă al campusului, purtând o rochie de mătase de culoarea mării, care-mi venea perfect și mă făcea să arăt cu vreo zece kilograme mai slabă. Lângă mine stătea Ev, superbă într-o rochie din şantung de culoarea şampaniei. Arăta ca o prințesă și, la fel ca în casul prințeselor, regulile nu i se aplicau; aveam câte un pahar de vin în mână, și nimeni, nici membrii consiliului de administrație, profesorii sau absolvenții colegiului, care se perindau prin fața noastră, avizi să obțină un zâmbet din partea ei, nu arătau surprinși văzând cum sorbim dintr-o băutură alcoolică. Din capătul celălalt al încăperii se auzea scârțațul trist al unei singure viori. Președinta consiliului – o decană de vîrstă, cu părul ridicat ca un coif cenușiu și cu un zâmbet fals exersat în numeroșii ani de când tot vâna sponsorii – s-a apropiat de noi. Ev mi-a făcut cunoștiință cu ea ca să scape de atenția femeii, iar eu m-am simțit flatată de interesul arătat de bătrâna doamnă față de studiile mele („Sunt sigură că vom putea să te înscriem la seminarul despre Milton“), deși eram totuși nerăbdătoare să scap de compania ei, ca să pot petrece cât mai mult timp cu Ev.

Ev îmi șoptea la ureche numele tuturor invitaților – cum de știa atâtea despre ei, n-aș putea spune nici acum, doar că fusese crescută pentru asta – și mi-am dat seama că într-un fel, inexplicabil,

ajunsesem oaspetele de onoare al oaspetelui de onoare. Ev acorda atenție tuturor participanților, dar eu eram cea căreia îi împărtășea cele mai personale observații („Lectorul universitar Oakley – s-a culcat cu toate fetele, Amanda Wyn – tulburări grave de alimentație“). Absorbind totul cu nesaț, mă întrebam de ce Ev nu ar fi dorit astea: tabloul lui Degas (o balerină aplecată grațios spre poante, la marginea unei scene), adulții linguisitori, sărbătorirea zilei de naștere, tradiția. Pe cât de mult insistă Ev că de-abia așteaptă să se termine sindrofia, pe atât o savuram eu mai mult, conștientă că a doua zi voi fi din nou în ghetele ei de iarnă, târându-mă prin zloată, rugându-mă să primesc bursa socială, să-mi pot cumpăra niște mănuși mai groase.

Deodată, ușile holului principal s-au deschis larg și președinta consiliului s-a repezit să-i întâmpine pe nou-veniți, făcând parte prin mulțime. Statura mea mică nu mă avantaja niciodată, m-am tot întins să văd cine sosise – o vedetă de cinema? un artist faimos? –, numai cineva important ar fi putut să stârnească o astfel de reacție printre universitari.

– Cine o fi? am întrebat-o în șoaptă, ridicându-mă pe vârful picioarelor.

Ev a dat pe gât cel de-al doilea pahar cu gin tonic.

– Părinții mei.

Birch și Tilde Winslow erau cei mai fermecători oameni pe care-i văzusem vreodată: eleganți, politicoși, croiți evident dintr-o altă stofă decât mine.

Tilde era încă Tânără – sau, oricum, mai Tânără decât mama mea. Avea gâtul lung ca de lebădă, la fel ca Ev, și o față prelungă, mai puțin remarcabilă, dar, negreșit, Tilde Winslow era o frumusețe. Însă prea slabă, mult prea slabă. Și, deși se vedea pe ea că și numărase fiecare calorie ană în sir, trebuie să recunosc că am admirat rezultatul tuturor acestor privațieni – bicepșii frumos conturați, ca și linia maxilarului. Pomeții îi ieșeau în relief, aproape străpungându-i pielea. Purta o rochie din mătase dupioni de culoarea smaraldului, prinșă în talie cu un ornament cu safir de mărimea unui pumn de copil. Părul ei platinat era adunat într-un coc la spate.

Respect Birch era mai în vîrstă decât ea – cu cel puțin douăzeci de ani –, avea o burtă mare ca de bărbat trecut de șaptezeci de ani. Dar, în rest, nu avea strop. Și nici fața nu părea a unui bunic, ci era Tânără și frumoasă, cu ochii de un albastru intens, ca două nestemate în spatele genelor negre și lungi, ochi moșteniți clar de Ev. În timp ce el și Tilde înaintau încet și hotărât spre noi, strângea mâinile întinse ca un politicianabil, făcând glume și remarci spirituale spre deliciul mulțimii. Alături, Tilde se situa la polul opus. Abia dacă schița un zâmbet și, odată ajunși în fața noastră, m-a scrutat ca pe un cal adus să fie înămat la plug.

– Genevra! i s-a adresat apoi ficei sale, constatănd că nu-i ofeream nimic deosebit.

– Mami!

Am sesizat încordarea din vocea lui Ev, care a dispărut imediat ce tatăl ei a prins-o cu brațul pe după umeri.

– La mulți ani, pistriuato! i-a spus el la ureche, atingându-i cu degetul vârful nasului ei perfect, făcând-o să se îmbujoreze. Și cine este această domnișoară? a întrebat-o în timp ce-mi întindea mâna.

– Ea e Mabel.

– Aha, colega de cameră! a exclamat el. Domnișoară Dagmar, îmi face placere să te cunosc.

Când mi-a pronunțat numele, părea că înghițise „g“-ul din mijloc, rostogolind „r“-ul final. În sfârșit, numele meu suna rafinat. În plus, mi-a sărutat și mâna.

Tilde mi-a oferit un zâmbet acru.

– Mabel, poate ne spui unde și-a petrecut fiica noastră vacanța de Crăciun.

Voceea ei avea un sunet fragil, cu o ușoară urmă de accent, greu de ghicit, fie străin, fie de rasă pură.

Am văzut pe fața lui Ev o urmă de panică.

– A fost cu mine.

– Cu tine? s-a mirat Tilde, de-a dreptul amuzată. Și, mă rog, ce a facut ea împreună cu tine?

– Am vizitat-o pe mătușa mea din Baltimore.

– Baltimore! Ia te uită, devine tot mai interesant!

– A fost frumos, mami. Ți-am spus – au avut mare grijă de mine.

Tilde a ridicat dintr-o sprânceană, măsurându-ne pe amândouă cu privirea, înainte să se întoarcă spre curatoarea muzeului, care venise lângă ea, și s-o întrebe dacă era expusă acolo vreo statuie de Rodin. Ev mi-a atins umărul cu palma, strângându-mi-l recunoscătoare.

Nu știam unde fusese Ev de Crăciun – cu siguranță, nu cu mine. Deși era numai o jumătate de minciună – eu chiar fusesem la Baltimore, forțată să îndur compania mătușii Jeanne o lungă și mizerabilă săptămână, perioadă în care căminele colegiului fuseseră închise. La doisprezece ani, vizita pe care i-o făcusem mătușii Jeanne a fost singura aventură pe care eu și mama am avut-o împreună – o excursie de cinci zile pe Coasta de Est –, unul dintre momentele de neuitat din existența mea preadolescentă. Amintirile despre acea vizită îmi erau încețoșate, dat fiind că avusese loc cu mult înainte de Marea Schimbare, însă fericite. Mătușa Jeanne mi se păruse încântătoare, în contrast cu mama, împovărată de griji. Mâncaserăm crab albastru și ne duseserăm la un mic restaurant pentru înghețată.

Dar fie că mătușa Jeanne se schimbase radical, fie eu devenisem considerabil mai perspicace între timp, în acel prim decembrie ca studență la facultate, îmi devenise clar că mai degrabă mi-aș fi tras un glonț în cap decât să trăiesc ca ea. Locuia într-un apartament de bloc umed și rece, plin de pisici și părea nedumerită ori de câte ori îi propuneam să mergem la Smithsonian. Cina o lua în fața televizorului și atîpea în timpul reclamelor de la miezul nopții.

Pe când Tilde se îndepărta de noi, mi-am amintit îngrozită de promisiunea pe care mi-o smulsese la sfârșitul șederii mele la ea (fusese suficient să invoke numele mamei): două săptămâni interminabile în luna mai, înainte să mă întorc în Oregon. Îndrăzneam să visez că Ev va veni cu mine. Prezența ei m-ar ajuta să supraviețuiesc showului TV *Prețul corect* și vreunui fir din blana pisicii care mi-ar fi ajuns în gât.

– Mabel studiază istoria artei, a zis Ev, împingându-mă spre tatăl ei. Îl adoră pe Degas.

– Serios! Poți să-l admiră mai de aproape. E încă al nostru.

Respect pentru oameni și cărti

Am aruncat o privire spre tabloul bine luminat, proptit pe un simplu șevalet. Doar un metru mă despărțea de el, deși, la fel de bine, puteau să fie și un milion.

– Vă mulțumesc! am murmurat.

– Deci, îți dai licență în istoria artei?

– Eu credeam că în limba engleză, a intervenit președinta consiliului, care apăruse subit lângă mine.

M-am înroșit, simțindu-mă prinșă cu minciuna.

– Ooo... m-am bălbăit, îmi plac mult ambele specializări – chiar aşa – și, știți, sunt de-abia în primul an, și...

– Ei bine, nu poți avea literatură fără artă, nu-i aşa? a rostit Birch cu căldură în glas, lărgind cercul nostru ca să facă loc unor admiratori ai lui Ev. Apoi a prins-o pe fiica lui de umăr. Când ea avea doar cinci ani, i-am dus pe copii la Florența, și nu se mai săturau să se uite la capul Meduzei din Galeria Uffizi. Ca și la Judita și Olofern! Copiii adoră astfel de povești macabre.

Toată lumea a izbucnit în râs. Eram din nou invizibilă. Birch mi-a prinșă privirea și mi-a făcut cu ochiul. I-am fost recunoscătoare.

După toastul președintelui consiliului, după aperitive și brioșele aniversare cu glazură care se asorta cu rochia mea, după ce Ev a ținut și ea o scurtă cuvântare despre cum facultatea o făcea să se simtă ca acasă și despre cum speră că tabloul de Degas va fi o adăugare fericită pe peretei muzeului mulți ani de-acum încolo, Birch a ridicat un pahar, acaparând atenția celor prezenți.

– Este o tradiție în familia Winslow, a început el, de parcă eram cu toții membrii familiei sale, ca fiecare dintre copii, odată ajuns la vîrstă de opt-sprezece ani, să doneze un tablou unei instituții pe care o alege. Fiii mei au ales Muzeul Metropolitan. Fiica mea a ales un fost colegiu pentru femei.

Această replică a stârnit hohote furtunoase de râs. În chip de scuză, Birch a făcut un semn cu paharul spre președinta consiliului. Și-a dresat glasul și zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

– Poate că tradiția a apărut din dorința ca fiecare copil să aibă parte de o deducere serioasă din primele impozite datorate fiscului – din nou, râsete –, dar, de fapt, am vrut să-i învățăm, la modul concret,

că nimeni nu poate să posedă cu adevărat lucrurile importante din viață. Operele de artă, chiar o capodoperă, deși renunțarea la ea poate fi sfâșietoare. Când spui Winslow, spui filantropie. *Philos*, dragoste. *Anthropos*, om. Dragoste față de oameni, dragoste față de semenii tăi. Spunând astea, s-a întors spre Ev, ridicând paharul cu șampanie. Ev, te iubim! Si ține minte: nu donăm pentru că ne permitem, ci pentru că așa trebuie.